

se ustanovení § 1 cit. nař., který ustanovil, že nařízení upravuje s výjimkami v něm stanovenými řízení, které provádějí ve věcech náležejících do působnosti politických (státních policejních) úřadů: 1. okresní úřady, státní policejní úřady, magistráty, městské notářské úřady; 2. zemské úřady; 3. ústřední úřady. Rozsah této platnosti je v souhlase se zmocněním čl. 10 zákona z 14. července 1927, č. 125 Sb. z. a n., o organizaci politické správy, na základě něhož citované nařízení bylo vydáno. Tím způsobem sluší tudíž k otázce, možno-li se dovolávati všeobecně nařízení č. 8/1928 Sb. z. a n., pokud jde o lhůty čl. 96 j. n. a jich počítání, dáti odpověď zápornou. Uvedené nařízení platí jen pro jazykové spory vzniklé v oboru vymezeném v § 1, nikoli však na př. pro jazykové spory náležející do oboru justiční správy. Předmětem jazykové stížnosti dohlédací, o jejíž včasnost běží, bylo usnesení nejvyššího soudu z 27. září 1929, č. j. R II 323/29/1. Podle § 7 jaz. zákona spory o užití jazyka vyřizují příslušné státní orgány dohlédací. Dohlédacím úřadem nad nejvyšším soudem v Brně jest podle § 78, odst. 2, org. zák. č. 217/1896 ř. z. a § 8 zákona č. 216/1919 Sb. z. a n. jeho první prezident. O lhůtě k podávání stížností v § 78 org. zák. uvedených není ani v tomto paragrafu ani nikde jinde žádných ustanovení. Proto platí lhůta 15 dnů v čl. 96, odst. 5, jaz. nař. stanovená. Tato rekursní lhůta počíná plynouti ode dne následujícího po dni doručení v odpor vzatého rozhodnutí a končí patnáctým dnem po tomto dnu následujícím. Má-li nastati od této všeobecné zásady úchylka, musí býti zvláštním právním předpisem založena (srov. na př. čl. 21, odst. 2, jaz. nař.). To platí zejména pro nevčítání poštovní dopravy do lhůty rekursní. Není-li takového předpisu, jde poštovní doprava na vlastní risiko rekurentovo, jak nejvyšší správní soud ustáleně judikuje (Boh. A 19, 102, 171, 217, 551, 694, 1243, 3516 a j.). Pro dohlédací stížnosti podávané v oboru justiční správy zvláštního předpisu o nevčítání poštovní dopravy do lhůty rekursní není. Nelze se zejména v té příčině dovolati ani ustanovení § 89 cit. org. zák., poněvadž předpis ten platí podle svého doslovu jen pro počítání zákonných a soudcovských lhůt v občanských věcech právních (§ 1 jur. normy), o jakou však při stížnostech dohlédacích nejde a jako předpisu výjimečného nelze ho užití ani obdobně (Bohuslav č. 7731 a dále nález z 30. září 1929, č. 23.167/27).

Čís. 9451.

Exekuce dědicova věřitele na dědicův nárok na spoluvlastnický podíl na zůstavitelově nemovitosti, jenž nebyl dosud dědici odevzdán do držby s právem, by s ním volně nakládal, jest nepřípustná. Lhostejno, že exekuce měla býti vykonána poznámkou v pozůstalostních spisech, zejména na návrhu odevzdací listiny tak, že se vklad vlastnického práva pro povinného může státi jen současně s vkladem zástavních práv pro vymáhanou pohledávku. Byla-li exekuce přes to právoplatně povolena, lze zjednati nápravu návrhem na její zrušení podle § 39 čís. 2 ex. ř.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1929, R I 891/29.)

Proti dlužníku byla právoplatně povolena exekuce zabavením jeho nároku na vlastnictví polovice nemovitostí, jenž mu příslušel podle dědického smíru a podle návrhu odevzdací listiny. Návrh dlužníka, by exekuce byla zrušena, soud první stolice zamítl, rekursní soud exekuci zrušil. Důvody: Jest míti za to, že exekuční soud, třebaš usnesení povolující exekuci nabylo moci práva, může a má exekuci zrušiti k návrhu, sezná-li, že jest exekuce podle zákona nepřipustná. Tomu svědčí zejména ustanovení § 39 čís. 2 ex ř. A o takový případ tu jde. Jde totiž v podstatě o zabavení dědického nároku dlužníka na nemovitosti, které mu mají připadnouti z pozůstalosti po Anně M-ové, kterážto pozůstalost však dosud není dlužníku odevzdána. Exekuce taková jest však nepřipustná, neboť podle § 822 obč. zák. nový doslov nelze vésti exekuci na dědictví jako celek, nýbrž připouští se jen zabavení jednotlivých určitých věcí náležejících do pozůstalosti, které byly soudem pozůstalostním dány dědici k volné dispozici. Ale to se dosud nestalo, pozůstalost po Anně M-ové dosud straně povinné odevzdána nebyla, ani odevzdací listina nebyla vydána.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajících věřitelů.

Důvody:

Podle spisů navrhli Zemědělská záložna a Josef K. proti Františku M-ovi k vydobytí svých vykonatelných pohledávek exekuci zabavením jeho nároku na spoluvlastnickou polovici nemovitostí, příslušející mu z dědického smíru a podle návrhu odevzdací listiny. Oba navrhli, by tyto exekuce byly vykonány poznámkou v pozůstalostních spisech, zejména na návrhu odevzdací listiny tak, že se vklad vlastnického práva pro povinného může státi jen současně se vkladem zástavních práv pro vymáhané pohledávky. Tyto exekuce byly povoleny a povolení nabyla moci práva. Dlužník pak podal návrh, by byly zrušeny proto, že podle § 822 obč. zák. není připustná exekuce na dědický nárok. Exekuční soud tento návrh zamítl, rekursní soud mu vyhověl. Proti tomuto rozhodnutí směřují dovolací rekursy obou vymáhajících věřitelů. Z pozůstalostních spisů po Anně M-ové jest patrno, že podle smlouvy o rozdělení pozůstalosti má všecko pozůstalostní jmění převzítí František M., zejména že se mu mají připsati do vlastnictví její spoluvlastnické podíly nemovitostí a že má vyplatiti spoludědici podíl v hotovosti. Odevzdací listina není dosud vydána. Předpisem § 822 obč. zák. (v doslovu § 73 III. díl. nov.) jest ustanoveno, že před odevzdáním pozůstalosti mohou dědicovi věřitelé vésti exekuci na ty jednotlivé součástky pozůstalosti, ohledně nichž bylo ponecháno dědici pozůstalostním soudem volné nakládání. Podle motivů k třetí dílčí novele (str. 119), jest základem onoho předpisu myšlenka, že dědic před odevzdáním pozůstalosti má sice právo nakládati se svým dědictvím, ne však s jednotlivými předměty dědictví. Z pozůstalostních předmětů mají býti nejdříve uspokojeni zůstavitelovi věřitelé. Novela chtěla odstraniti obtíže spojené s dosavadním předpisem, že dědicův věřitel může za určitých podmínek sáhnouti na pozůstalostní předměty před odevzdáním pozůsta-

losti. Ustanovila, že exekuce dědicových věřitelů na ně před odevzdáním pozůstalosti jest nepřipustná, nebyly-li mu už dříve odevzdány s právem, by je prodal. (§ 145, druhý odstavec nesp. říz.). Tím bylo dosavadní pravidlo zostřeno, za to však bylo vyhověno potřebě dědicových věřitelů po ochraně předpisy §§ 74 a 75 III díl. nov. (Mayr Bürgerliches Recht III. § 556). V případě, o němž jde, vedou exekuci dědicovi věřitelé. Ovšem ne na dědictví — což by ostatně nebylo přípustné podle dvorního dekretu ze dne 3. června 1846, čís. 968 sb. n. s. —, nýbrž na jednotlivé pozůstalostní věci, na spoluvlastnickou polovici zůstavitelčiných pozemků. Než tato spoluvlastnická polovice nebyla posud dědicí odevzdána do držby s právem, by s ní volně nakládal. (§ 145 druhý odstavec nesp. říz.). Proto na ně není exekuce přípustná. Na tom se nic nemění tím, že exekuce na ně byla vedena a povolena exekučním prostředkem, kterého exekuční řád nezná — záznamem v pozůstalostních spisech a na návrhu odevzdací listiny. Tím se z exekuce nestalo prozatimní opatření, jak myslí stěžovatelé. K tomu scházejí všechny předpoklady návrhu na povolení prozatimního opatření ve smyslu §§ 379 a 389 ex. ř. Prozatimní opatření také nebylo povoleno, nýbrž exekuce k vydobytí pohledávek. Mínění odvolatelů, že v tomto případě exekuce nemohou býti zrušeny, zneuznává povahu předpisů o zrušení exekuce (§ 39 ex. ř.). Zamítne-li se návrh na povolení exekuce v první nebo ve vyšší stolici, není jí potřeba zrušovati, neboť všecko, co se do právoplatnosti rozhodnutí stalo, musí býti odstraněno. Pravoplatně povolená exekuce však může býti od svého počátku do konce (§§ 33 a 39 ex. ř.) zrušena, vyšly-li na jevo okolnosti zákonem předpokládané. V tomto případě nastala okolnost předpokládaná v § 39 čís. 2 ex. ř., vyšlo na jevo, že povolující soud povolil exekuci na předměty, na které nebyla přípustna. Jakmile byla tato chyba zjištěna, nemohla pravomoc povolujícího usnesení zabrániti tomu, by nebyla exekuce zrušena. Bylo proto povinností soudu první stolice ji zrušiti, neučinil-li to, zrušil ji právem rekursní soud. (Neumann Komentář k exekučnímu řádu, § 39 čís. 2 a poznámka 10.).

Čís. 9452.

Opomenul-li dědic, přihlásivší se k pozůstalosti s dobrodiním inventáře, svolati věřitele, neztrácí právo omezeného ručení vůbec, nýbrž jen, pokud se nedržel poměru, v němž ručil pozůstalostním věřitelům. Na objemu dědicova ručení nemění nic, že neohlásil úpadek.

Dědic přihlásivší se s dobrodiním inventáře nemůže se brániti proti žalobě věřitele pozůstalosti o plné zaplacení pohledávky tím, že ostatním věřitelům již vyplatil tolik, kolik činí pozůstalostní aktiva.

Neurčil-li procesní soud v rozsudku, vydaném ve sporu o zaplacení pozůstalostního dluhu, částku, kterou má zaplatiti dědic, přihlásivší se s dobrodiním inventáře, nýbrž odsoudil dědice k placení podle postačitelnosti pozůstalostních aktiv, nebyl jeho rozsudek vykonatelným podle § 7 ex. ř. Nepodal-li dědic proti povolení exekuce na základě tohoto